ommeti olli Jummal keiki jälle terweks aitnud, ja se olli nende roem.

Külla rummalad rahwas räkisid ta Hansust monda, kui olleks Jummal tedda nuhhelnud, et temma püüdnud Jummala haigust keelda; agga Hans tännas isse ommas süddames, ja pallus ka kirikus tänno tehha, et Issand neid olli aitnud, ja ellas ikka roemus, et kül olli warrandusse polest kahjo sanud. Ueste hakkas temma külla haigid watama, ja waesi aitama, neile öppetust ja rohto andma ja ommast käest ka toito jäggama. Kül need waesed tännasid tedda ja tullid pärrast kutsumatta temma tõle, ilma et palka ollekśid pärrinud. Sedda nähhes sai Hans wägga roemsaks ja ütles: „Eks olle siin meie Onnistegia sanna tõssi, et waesed ja häddalisśed ja haiged wõtwad Tedda wasto, ja kuulwad Temma sanna, ennam kui teised, kes on terwed, ja rikkad, ja uhked, ning ei tahha alandust öppida!“ — Hea melega olli temma waesi aitnud, ja ei tahtnud se peäle palka wõtta, sellepärrast pallus temma neid, kes nüüd isse tedda aitsid temma tõ jures, et nemmad piddid omma tõ palka temma käest wõtma. Waesed wõtsid siis ja tännasid weel, silmad wet täis. Nisuggust luggu polnud enne Tamma wallas nähtud.

Olli kül Rihho perres se hädda aial hinge roem kasnud suremaks, ja ollid ka monned teised särast roemo leidnud hädda järrel, märast enne ei tunnudgi; agga mitmes maias olli suurt kurwastust. Kus perres olli nori, joukad poismehhi, seäl assusid pärrast wannematte surma perremehheks; teised läksid lesse perrenaese peäle perremehheks; teisi woeti perre koddowäiks; agga kolm perret said hopis tühjaks, et perrewannemad surrid ärra ja lapsed jäid rammotumad ja ennamiste aina waesusses järrele.

Mardi päwal kutsus moisa wannem Hansut ennese juttule, ja kulas temma käest, mis